

سؤال/جواب ۱۳: معنى حديث قدسى «روزه برأى من است و من خودم پاداش آن هستم»

سؤال/ ۱۳: ما معنى الحديث القدسي: (الصوم لي وأنا اجزي به) ([180]) ؟
پرسش ۱۳: معنى حديث قدسى «الصوم لى و أنا أجزي به» ([181]) (روزه برأى من است و من پاداش روزه مى دهم) چیست؟

الجواب: قراءة (أجزي به) خاطئة، فهو سبحانه وتعالى يجازي العباد على كل العبادات، ولا خصوصية للصوم بحسب هذه القراءة الخاطئة.
پاسخ: قرائت «أجزي به» (خودم به آن پاداش مى دهم) اشتباه است؛ زیرا خدای سبحان پاداش تمام عبادات را به بندگان مى دهد و براساس این قرائت نادرست، خصوصیت ویژه‌ای برای روزه وجود ندارد.

والقراءة الصحيحة هي: (أجزي به)، أي بضم الهمزة وبالألف المقصورة، والمراد بالصوم هو صوم مريم وزيادة، (إني نذرت للرحمن صوماً فلن أكلم اليوم إنسياً) ([182]).
قرائت درست «أجزي به» است یعنی با همزه‌ی مرفوع و الف کوتاه. مراد از این روزه، روزه‌ی مریم (ع) و بالاتر از آن مى‌باشد: (برای خدای رحمان روزه نذر کرده‌ام و امروز با هیچ بشری سخن نمی‌گویم) ([183]).

أي أن يكون الإنسان مستوحشاً من الخلق، مستأنساً بالله سبحانه، بل هذه هي البداية والنهاية التي تكون حصيلتها هي: أن الله هو الجزاء على الصوم، هي الصوم عن (الأنا)، وذلك عندما يسير العبد على الصراط المستقيم، وهو يعلم ويعتقد ويرى أن وجوده المفترض وبقاءه المظنون بسبب شائبة العدم والظلمة المختلطة بالنور. وهذا هو الذنب الذي لا يفارق العبد، وهو ماضي العبد وحاضره ومستقبله، فلو أعرض العبد عن الأنا، وطلب إمطة صفحة الظلمة والعدم بإخلاص

واستجاب سبحانه وتعالى لدعائه، لما بقي إلا الله الواحد القهار، وأشرقَت الأرض بنور ربها، وجيء بالكتاب، وقيل الحمد لله رب العالمين.

یعنی این که انسان از خلق بیمناک باشد و با خدای سبحان مانوس. این همان آغاز و پایانی است که ثمره‌اش چنین می‌باشد: خداوند خودش پاداش روزه‌ای است که آن روزه عبارت باشد از روزه‌ی از «من»؛ و این هنگامی است که بنده بر صراط مستقیم سیر کند و می‌داند و معتقد است و می‌بیند که وجود اجباری و بقای ظنی او به جهت شائبه‌ای از عدم و ظلمت است که با نور مخلوط می‌باشد. این همان گناهی است که از بنده جدا نمی‌شود، و آن، گذشته‌ی بنده و حال و آینده‌ی او می‌باشد. اگر بنده از «من» روی برگرداند، و مخلصانه خواهان دور ساختن صفحه‌ی ظلمت و عدم باشد و خدای متعال دعایش را اجابت فرماید، جز خدای واحد قهار برجای نمی‌ماند و زمین با نور پروردگارش روشن می‌شود و نامه‌های اعمال آورده شوند و گفته شود حمد و ستایش تنها از آن خداوند، پروردگار جهانیان است.

[180] - الكافي : ج 4 ص 63 ح 6.

[181] - کافي: ج 4 ص 63 ح 6.

[182] - مریم : 26.

[183] - مریم: 26.